

**Oficiul Român pentru drepturile de autor - ORDA - Decizie nr. 4/2015
din 22 ianuarie 2015**

Decizia nr. 4/2015 privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 258 A din 20 decembrie 2013, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.293/2/2010

În vigoare de la 27 ianuarie 2015

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 66 din 27 ianuarie 2015. Nu există modificări până la **28 ianuarie 2015**.

Având în vedere Referatul Direcției registre și gestiune colectivă nr. RGII/442 din 22 ianuarie 2015,

în conformitate cu prevederile art. 131² [alin. \(9\)](#) și art. 138 alin. (1) [lit. a\)](#) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 [alin. \(1\)](#) și [art. 7](#) din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Articol unic. - Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 258 A din 20 decembrie 2013, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale în Dosarul nr. 3.293/2/2010.

p. Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de
Autor,
Irina Lucan-Arjoca

București, 22 ianuarie 2015.

Nr. 4.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND

PROPRIETATEA INTELECTUALĂ, CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI
ASIGURĂRI SOCIALE

DECIZIA CIVILĂ Nr. 258 A
Ședința publică din data de 20 decembrie 2013

Dosar nr. 3.293/2/2010

Curtea constituită din:

Președinte - Ileana Ruxandra Dănăilă

Judecător - Iulia Craiu

Grefier - Claudia Ionela Ștefan

Pe rol se află soluționarea apelurilor formulate de apelanta-intervenientă Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România - Asociația de Gestiune a Operelor din Audiovizual (UPFAR-ARGOA) și de către apelantele Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale (AGICOA) România și Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual - Societatea Autorilor Români din Audiovizual, Organism de Gestiune Colectivă (DACIN-SARA) împotriva Hotărârii arbitrare a corpului de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturi de Autor din data de 25 februarie 2010.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 21 noiembrie 2013, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la data de 28 noiembrie 2013, 5 decembrie 2013, 12 decembrie 2013, 19 decembrie 2013 și apoi la data de 20 decembrie 2013, când a decis următoarele:

C U R T E A,

deliberând, reține următoarele:

Prin Hotărârea arbitrală din data de 25 februarie 2010, Completul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturi de Autor (O.R.D.A.) a respins excepția lipsei calității procesuale active a pârâtei AGICOA ROMÂNIA, precum și excepția lipsei calității procesuale pasive a DACIN-SARA, a admis în parte cererea de arbitraj introdusă de reclamanta Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale (AGICOA) România în contradictoriu cu pârâta Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual - Societatea Autorilor Români din Audiovizual, Organism de Gestiune Colectivă (DACIN-SARA) și cu intervenienta Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual din România -

Asociația de Gestiune a Operelor din Audiovizual (UPFAR-ARGOA) și, în consecință, a stabilit împărțirea în cote de 56% pentru AGICOA ROMÂNIA și de 44% pentru DACIN-SARA a remunerației de 2,20% stabilite prin Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009, având ca obiect forma finală a Metodologiei privind stabilirea remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor și titularilor de drepturi conexe pentru retransmiterea prin cablu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, în baza Deciziei directorului general al O.R.D.A. [nr. 44](#) din 26 martie 2009. A respins cererile formulate de DACIN-SARA și de UPFAR-ARGOA cu privire la suportarea cheltuielilor arbitrale de către AGICOA ROMÂNIA.

A reținut completul de arbitraj că a fost sesizat prin cererea de arbitraj formulată de reclamanta Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale (AGICOA) România și înregistrată la O.R.D.A. cu nr. RGII/8.624 din 24 decembrie 2009, prin care acest organism de gestiune colectivă a solicitat stabilirea modalității de repartizare între AGICOA ROMÂNIA și pârâta Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual - Societatea Autorilor Români din Audiovizual, Organism de Gestiune Colectivă (DACIN-SARA) a remunerațiilor având ca sursă retransmiterea prin cablu pentru categoria de titulari de drepturi - autori de opere audiovizuale, astfel cum această remunerație a fost stabilită prin Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009, având ca obiect forma finală a Metodologiei privind stabilirea remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor și titularilor de drepturi conexe pentru retransmiterea prin cablu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, în baza Deciziei directorului general al O.R.D.A. [nr. 44](#) din 26 martie 2009.

Reclamanta AGICOA ROMÂNIA a solicitat ca împărțirea acestei remunerații să se realizeze în cote de 95% în favoarea AGICOA ROMÂNIA și de 5% în favoarea pârâtei DACIN-SARA, arătând că, în conformitate cu prevederile art. 121 [alin. 2](#) din Legea nr. 8/1996, coroborat cu art. 82 [alin. 1](#) din Legea audiovizualului nr. 504/2002, în speță se aplică regula "must carry", conform căreia programele radiodifuzorilor privați aflați sub jurisdicția României sunt excluse de la calculul remunerațiilor pentru retransmiterea prin cablu și - astfel - producătorii români de opere audiovizuale sunt excluși de la calculul remunerațiilor, fapt ce restrânge semnificativ aria de reprezentativitate a DACIN-SARA la câteva contracte de cooperare cu organisme de gestiune colectivă din străinătate ale căror membri (autori) nu au cesionat, în temeiul legii sau prin contract, drepturile lor către producători.

Istoricul contractual dintre Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale, membră a AGICOA ROMÂNIA - AGICOA CH, și DACIN-SARA, în baza căruia cota ce revenea AGICOA CH era de 75%, iar cota DACIN-SARA era de 25%, dovedește că

proporția remunerației cuvenite AGICOA era covârșitoare, în vreme ce remunerația ce revenea DACIN-SARA aferentă repertoriului propriu este, datorită regulii "must carry" și dimensiunii repertoriului gestionat, de mică întindere. Astfel, împărțirea remunerațiilor solicitată de către AGICOA ROMÂNIA se justifică îndeosebi prin vastul repertoriu de membri titulari de drepturi de autor în materie de opere audiovizuale pe care îl gestionează.

Prin întâmpinarea formulată, DACIN-SARA a solicitat suspendarea arbitrajului până la soluționarea definitivă și irevocabilă a tuturor litigiilor de care atârână promovarea și soluționarea arbitrajului, respectiv a acțiunilor formulate de către DACIN-SARA privind anularea actului administrativ prin care au fost avizate constituirea și funcționarea AGICOA ROMÂNIA ca organism de gestiune colectivă, precum și dizolvarea acesteia. Totodată, s-a solicitat respingerea cererii AGICOA ROMÂNIA ca fiind introdusă împotriva unei părți fără calitate procesuală pasivă, deoarece, în virtutea dispozițiilor art. 92 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996, AGICOA ROMÂNIA, care gestionează drepturile producătorilor de opere audiovizuale, nu are nicio tangență cu gestiunea DACIN-SARA, organism de gestiune colectivă care vizează exclusiv drepturile de autor, și nici nu ar putea emite vreo pretenție față de acesta, deoarece drepturile gestionate de cele două organisme sunt total diferite; în acest context, AGICOA ROMÂNIA ar fi îndrituită numai la remunerația cuvenită autorilor străini și români care au cesionat prin contract drepturile lor de autor producătorilor, drept pe care AGICOA ROMÂNIA și l-ar exercita doar în baza contractelor de cesiune încheiate între autori și producători. Pe de altă parte, s-a arătat că DACIN-SARA nu colectează remunerațiile aferente autorilor care și-au cesionat drepturile patrimoniale producătorilor și, în acest sens, DACIN-SARA a încheiat în data de 6 noiembrie 2009 un protocol cu organismul de gestiune colectivă UPFAR-ARGOA, în baza căruia părțile au convenit ca sumele în cuantum de 2,20% cuvenite autorilor de opere audiovizuale, conform Hotărârii arbitrale din 9 martie 2009, să fie împărțite după cum urmează: 85% din remunerații către DACIN-SARA și 15% din remunerații către UPFAR-ARGOA.

S-a solicitat respingerea ca neîntemeiată a propunerii AGICOA ROMÂNIA de împărțire a remunerației, apreciind DACIN-SARA în acest sens acțiunea arbitrală promovată de AGICOA ROMÂNIA ca fiind neîntemeiată, nedovedită și abuzivă, pretențiile uriașe ale AGICOA ROMÂNIA nefiind dovedite în niciun mod, având ca unic fundament comparația dintre un pretins repertoriu al AGICOA ROMÂNIA și repertoriul DACIN-SARA, iar repertoriul invocat de AGICOA ROMÂNIA nu are relevanță, pentru că remunerațiile se achită doar pentru operele cu difuzare reală pe posturile de televiziune și retransmise prin cablu. În acest sens, pretinsul repertoriu al AGICOA ROMÂNIA este de fapt un repertoriu pasiv, din acest repertoriu mai puțin de ¼ din operele/titlurile menționate

fiind vreodată difuzate pe teritoriul României, iar lista operelor din repertoriul AGICOA ROMÂNIA nu este actuală, multe titluri fiind afectate de termene expirate. Astfel, DACIN-SARA a apreciat că netemeinicia pretențiilor AGICOA ROMÂNIA rezultă în primul rând din modalitatea eronată de apreciere a procentajului de 95% în favoarea AGICOA ROMÂNIA și de 5% în favoarea DACIN-SARA, întrucât o astfel de calculație trebuie să se facă, în conformitate cu prevederile Legii [nr. 8/1996](#) și ale metodologiilor incidente, doar prin raportare la: operele/titlurile difuzate efectiv, real, contactele de mandat încheiate între titularii drepturilor conexe de producător și AGICOA ROMÂNIA și contractele de cesiune încheiate între titularii de drepturi de autor și titularii drepturilor conexe, respectiv producători, precum și contractele aflate sub prezumție de cesiune în conformitate cu art. 71 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996.

Prin întâmpinare, DACIN-SARA a solicitat încuviințarea unei împărțiri echitabile a remunerației cuvenite pentru categoria de titulari de drepturi de autor de opere audiovizuale, în conformitate cu utilizarea reală a repertoriului activ al fiecărui organism de gestiune colectivă legal creat și îndrituit la gestionarea acestor sume.

La termenul de arbitraj din data de 16 februarie 2010, UPFAR-ARGOA a formulat cerere de intervenție voluntară principală, solicitând stabilirea remunerației ce se cuvine AGICOA ROMÂNIA din partea care revine DACIN-SARA, după deducerea din cota procentuală de 2,20% ce revine tuturor autorilor de opere audiovizuale a procentului de 15% ce aparține producătorilor români de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor din opere audiovizuale, reprezentați de UPFAR-ARGOA, procent stabilit prin Protocolul încheiat la data de 6 noiembrie 2009 între DACIN-SARA și UPFAR-ARGOA.

Totodată, s-a solicitat încuviințarea unei împărțiri echitabile care să recunoască și să țină cont și de drepturile producătorilor de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor, în virtutea legii sau a contractelor de cesiune dintre autorii de opere audiovizuale și aceștia, în conformitate și proporțional cu ponderea repertoriilor gestionate de fiecare organism de gestiune colectivă în parte, și stabilirea, ca remunerație ce se cuvine UPFAR-ARGOA, a procentului de 15% pentru producătorii români de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor, din cota de 2,20% ce revine tuturor autorilor de opere audiovizuale.

S-a arătat că, în fapt, UPFAR-ARGOA, prin mandatele acordate de producătorii de opere audiovizuale, gestionează atât drepturile lor conexe, cât și drepturile de autor ale căror titulari sunt în baza prezumției legale prevăzute de art. 70 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996 și a contractelor de cesiune încheiate. Totodată, UPFAR-ARGOA arată că AGICOA ROMÂNIA nu poate solicita decât un procent din remunerațiile ce se cuvin DACIN-

SARA, respectiv din cei 85% rămași după deducerea procentului de 15% cuvenit producătorilor români de opere audiovizuale, titulari de drepturi de autor, reprezentați de UPFAR-ARGOA.

Cu privire la cererea de suspendare formulată de DACIN-SARA, completul a reținut că cererea este neîntemeiată, întrucât avizul emis de O.R.D.A. pentru înființarea AGICOA ROMÂNIA este un act administrativ care se bucură de prezumție de legalitate, până la eventuala înlăturare a acestuia pe căile prevăzute de lege, iar contestarea unui arbitraj anterior privește un alt aspect decât cel care face obiectul prezentului litigiu, precum și că hotărârea judecătorească privind înființarea AGICOA ROMÂNIA, deși nu este încă irevocabilă, are caracter executoriu.

În raport cu cele arătate anterior, s-a dispus respingerea și a excepției privind lipsa calității procesuale active a reclamantei AGICOA ROMÂNIA, reținându-se că aceasta are personalitate juridică confirmată pe calea unei hotărâri judecătorești executorii.

În privința excepției lipsei calității procesuale pasive, completul a reținut că și aceasta este neîntemeiată, deoarece drepturile patrimoniale gestionate de cele două organisme sunt total diferite (AGICOA ROMÂNIA este îndrituită numai la remunerația cuvenită autorilor români și străini care au cesionat prin contract drepturile lor de autor producătorilor, pe când DACIN-SARA vizează exclusiv drepturile autorilor).

Astfel, dreptul de retransmitere prin cablu este un drept patrimonial, distinct și exclusiv [art. 13 alin. 1 [lit. h](#)] din Legea nr. 8/1996], pentru care legiuitorul a prevăzut obligativitatea gestiunii colective, art. 121 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996, modificată și completată, stabilind că "Titularii drepturilor de autor sau conexe își pot exercita drepturile lor pentru autorizarea sau interzicerea retransmisiei prin cablu numai prin intermediul unui organism de gestiune colectivă", iar art. 123¹ alin. 1 [lit. g](#)) din același act normativ prevede că "Gestiunea colectivă este obligatorie pentru exercitarea următoarelor drepturi: [...] g) dreptul de retransmitere prin cablu".

Conform dispozițiilor legale în materie, în cazurile în care gestiunea colectivă este obligatorie, organismele de gestiune colectivă îi reprezintă și pe titularii de drepturi care nu le-au acordat mandat (art. 123¹ [alin. 2](#) din Legea nr. 8/1996), iar negocierea metodologiilor se face pe baza repertoriilor extinse (art. 131¹ [alin. 4](#) din Legea nr. 8/1996), adică fără a se ține seama de repertoriul gestionat de organismul de gestiune colectivă pentru membrii proprii și nici de repertoriul altor organisme străine similare, în baza contractelor de reprezentare.

În aceste condiții, s-a reținut că Hotărârea arbitrală din data de 9 martie 2009 privind Metodologia de stabilire a remunerațiilor cuvenite titularilor de drepturi de autor și titularilor de drepturi conexe pentru retransmiterea prin cablu, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, făcând aplicarea regulilor impuse de gestiunea colectivă

obligatorie extinsă, a stabilit, pentru cazul operelor audiovizuale, un procent unitar de 2,20% din cuantumul total de 6% din baza de calcul convenită titularilor de drepturi, procent care se aplică pentru anul 2009 și următorii, indiferent de numărul organismelor de gestiune colectivă care au vocație în ceea ce privește retransmiterea prin cablu a acestei categorii de opere.

Participarea unui singur organism de gestiune colectivă, și anume DACIN-SARA, la negocierea metodologiei privind remunerațiile pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale nu trebuie să determine concluzia că întregul procent menționat s-ar conveni doar acestui organism de gestiune colectivă, deoarece negocierea s-a realizat fără a se ține seama de repertoriul gestionat pentru membrii proprii, precum și pentru membrii altor organisme străine similare, în baza contractelor de reprezentare. Pe cale de consecință, în virtutea calității sale de unic negociator la stabilirea metodologiei menționate, DACIN-SARA are legitimitate procesuală pasivă, iar cererea AGICOA ROMÂNIA de stabilire a modalității de împărțire a remunerației pentru categoria de titulari de drepturi de autori de opere audiovizuale este corect îndreptată împotriva acestei părâte.

De altfel, Hotărârea arbitrală din data de 9 martie 2009 privind Metodologia de stabilire a remunerațiilor pentru retransmitere prin cablu a avut la bază cererea depusă de petentele UCMR-ADA, DACIN-SARA, COPYRO, VISARTA, CREDIDAM, UPFR, UPFAR-ARGO și ADPFR, toate membre ale comisiei de negociere constituite prin Decizia directorului general al O.R.D.A. nr. 228 din 21 octombrie 2005. Constituirea AGICOA ROMÂNIA abia în anul 2008 și, deci, inexistența sa la momentul emiterii Deciziei O.R.D.A. nr. 228 din 21.10.2005 nu atrage imposibilitatea pentru acest organism de a solicita împărțirea procentului de 2,20% și acordarea unei cote în favoarea propriilor membri în condițiile în care nu s-a ajuns la o înțelegere cu DACIN-SARA.

Completul arbitral a reținut că procentul de 2,20% este stabilit pentru retransmiterea prin cablu a "operelor audiovizuale", adică a "operelor cinematografice, a operelor exprimate printr-un procedeu similar cinematografiei sau a operelor constând într-o succesiune de imagini în mișcare, însoțite sau nu de sunete" ([art. 64](#) din Legea nr. 8/1996), iar pentru această categorie de opere funcționează prezumția stabilită de [art. 70](#) din Legea nr. 8/1996, ce prevede că "Prin contractele încheiate între autorii opereii audiovizuale și producător, în lipsa unei clauze contrare, se prezumă că aceștia, cu excepția autorilor muzicii special create, îi cedează producătorului drepturile exclusive privind utilizarea opereii în ansamblul său prevăzute la [art. 13](#) [...]".

Prezumția menționată face posibilă intersectarea DACIN-SARA și AGICOA ROMÂNIA, două organisme care, deși gestionează drepturi

diferite, se află în situația de a solicita împărțirea procentului de 2,20%, aplicabil pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale, procent ce reunește atât remunerația cuvenită autorilor români și străini care au cesionat drepturile lor producătorilor, cât și remunerația ce revine exclusiv autorilor reprezentați de DACIN-SARA.

Cu privire la solicitarea reclamantei AGICOA ROMÂNIA ca la stabilirea modalității de împărțire a remunerației pentru categoria titulari de drepturi - autori de opere audiovizuale să fie avut în vedere, drept criteriu, volumul repertoriului gestionat de organisme de gestiune colectivă implicate, completul arbitral a constatat că în cauza de față acest criteriu nu poate opera ca atare în mod exclusiv.

Astfel, prin anterior menționata Hotărâre arbitrală din data de 9 martie 2009 s-a stabilit nivelul remunerației cuvenite titularilor de drepturi pentru retransmiterea prin cablu într-un quantum total de 6% din baza de calcul, din care un procent de 2,20% revine autorilor de opere audiovizuale. Aceste procente au fost stabilite având în vedere criteriile prevăzute de art. 131¹ [alin. 1](#) și de art. 134 [alin. 2](#) din Legea nr. 8/1996, astfel încât completul arbitral a considerat că este necesar a se ține seama la împărțirea procentului de 2,2% de aceleași criterii, urmând a nu se lua în considerare repertoriul gestionat de organismul de gestiune colectivă, ci repertoriul extins.

Cu privire la principiul "must carry", invocat de reclamanta AGICOA ROMÂNIA (stabilit de [art. 82](#) din Legea audiovizualului nr. 504/2002 și care reprezintă obligația distribuitorilor ce retransmit servicii de programe de a include în ofertele lor și de a retransmite toate programele SRTV destinate publicului din România, precum și programul TV5 și, de asemenea, programele radiodifuzorilor privați aflați sub jurisdicția României, a căror retransmisie este obligatorie, în limita a 25% din totalul programelor retransmise stabilite în ordine descrescătoare a audienței), completul de arbitri a reținut că existența acestei reglementări nu poate duce la stabilirea unei cote de 95% în favoarea AGICOA ROMÂNIA și de 5% în favoarea DACIN-SARA, deoarece excluderea de la calculul remunerației privind drepturile de autor și drepturile conexe a programelor a căror retransmitere prin cablu este obligatorie conform legii îi afectează atât pe autorii și producătorii români, cât și pe cei străini. Pentru categoriile de drepturi gestionate, DACIN-SARA și AGICOA ROMÂNIA stabilesc modalitatea de împărțire a cotelor ce le revin pe baza repertoriile extinse, așadar incluzând și titularii de drepturi care nu le-au acordat mandat.

S-a constatat astfel că procentul de 2,20% ce revine autorilor de opere audiovizuale a fost stabilit conform art. 121 [alin. 2](#) din Legea nr. 8/1996, modificată și completată, iar dacă procentul din Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009 a fost stabilit pe baza repertoriilor extinse (art. 131¹ [alin. 4](#) din Legea nr. 8/1996), cu excluderea de la calcul a programelor afectate de

principiul "must carry", rezultă că nici modalitatea de împărțire a cotelor între organismele beneficiare AGICOA ROMÂNIA și DACIN-SARA nu poate fi afectată de principiul amintit.

A mai reținut completul arbitral că legislația în vigoare nu conține prevederi exprese referitoare la criterii în baza cărora să fie obligatorie împărțirea remunerației ce face obiectul prezentului litigiu, însă, constatând că este necesară identificarea unor reguli de repartizare a remunerației care să rezulte din principiile generale specifice domeniului de activitate în cadrul căruia a fost generat litigiul, a reținut din susținerile convergente ale părților că a existat o împărțire convențională a remunerației cuvenite, și anume împărțirea realizată în anul 2004 prin convenția încheiată de Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale - AGICOA Geneva și DACIN-SARA, conform căreia un procent de 75% din această remunerație s-a repartizat pentru AGICOA Geneva, iar restul de 25% pentru DACIN-SARA.

Așadar, părțile înseși ale acestei înțelegeri, care la acea dată erau actorii exclusivi ai pieței relevante, au recunoscut că este necesar ca pentru AGICOA Geneva să fie repartizat un procent mai mare din remunerație. În acest context, completul arbitral a reamintit că sunt necontestate în speță conexiunile existente între AGICOA Geneva și una dintre părțile acestui litigiu, și anume AGICOA ROMÂNIA, care reprezintă în România interesele economice și juridice ale celei dintâi.

În lumina celor de mai sus, completul arbitral a constatat că realitățile pieței relevante, identificate direct sau indirect de înseși părțile acestui litigiu, impun necesitatea ca reclamanta să primească un procent mai mare decât pârâta, și anume procente de 56% și, respectiv, 44%, cu consecința admiterii în parte a cererii de arbitrare.

Cu privire la cererea de intervenție formulată de UPFAR-ARGOA, admisă în principiu de completul arbitral ca o intervenție accesorie (în interesul pârâtei DACIN-SARA), ce a avut ca obiect solicitarea de a se valida protocolul încheiat la data de 6 noiembrie 2009 între DACIN-SARA și UPFAR-ARGOA, prin care s-a convenit ca, din cota procentuală de 2,20% (stabilită, fără participarea UPFAR-ARGOA, prin Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009), un procent de 15% să fie distribuit de către UCMR-ADA direct în beneficiul UPFAR-ARGOA pentru drepturile producătorilor români de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor, completul arbitral a reținut că aceasta este neîntemeiată, deoarece convenția astfel încheiată între DACIN-SARA și UPFAR-ARGOA este un act juridic guvernat de principiul relativității efectelor contractelor, act care aliis neque nocere, neque prodesse potest. Nimic nu împiedică însă ca, ulterior rămânerii definitive și irevocabile a acestei hotărâri arbitrale, UPFAR-ARGOA să convină cu DACIN-SARA sau/și cu AGICOA ROMÂNIA fie

păstrarea acestei repartiții, fie stabilirea altor procente ori mecanisme de plată a remunerației.

Împotriva acestei hotărâri au declarat apel reclamanta AGICOA ROMÂNIA, pârâta DACIN-SARA și intervenienta UPFAR-ARGOA, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală, conflicte de muncă și asigurări sociale la data de 13 aprilie 2010 cu nr. 3.293/2/2010.

Apelanta-reclamantă AGICOA ROMÂNIA a solicitat prin cererea sa de apel admiterea apelului, schimbarea hotărârii arbitrale și, pe cale de consecință, admiterea în tot a cererii de arbitraj introduse de reclamantă.

S-a arătat că hotărârea arbitrală apelată este nemotivată și netemeinică sub aspectul modalității de împărțire a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor ca urmare a retransmisiei prin cablu, deoarece instanța de arbitraj a reținut o împărțire pe cote procentuale lipsită de fundament factual și juridic.

Astfel, instanța arbitrală a reținut în considerentele hotărârii o serie de criterii pentru stabilirea modalității de împărțire a drepturilor patrimoniale convenite titularilor de drepturi de autor, pentru ca mai apoi să pronunțe o soluție în temeiul unui singur criteriu, cel al "realităților pieței relevante", vădit insuficient pentru stabilirea unei repartizări corecte și motivate.

Un prim criteriu reținut în considerentele hotărârii este cel al volumului repertoriului gestionat de organismele de gestiune colectivă, criteriu propus de către AGICOA ROMÂNIA, care însă, în aprecierea eronată a completului arbitral, "nu poate opera ca atare în mod exclusiv".

Consideră că în mod corect completul arbitral a constatat că, anterior înființării AGICOA ROMÂNIA, între Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale - AGICOA Geneva și DACIN-SARA a intervenit o convenție de împărțire a acestor drepturi patrimoniale care atribuia un procent de 75% din remunerații pentru AGICOA Geneva, iar restul de 25% pentru DACIN-SARA. Fără a contesta calitatea în care AGICOA ROMÂNIA activează pe piața specifică a drepturilor de autor, și anume ca reprezentant al AGICOA Geneva în ceea ce privește interesele economice și juridice ale acesteia, completul arbitral a reținut în mod just necesitatea ca reclamanta să primească un procent mai mare decât pârâta.

Cu toate acestea, a arătat apelanta AGICOA ROMÂNIA, soluția de împărțire la care s-a ajuns, potrivit căreia reclamantei îi va reveni o cotă procentuală de 56% din procentul de 2,20% convenit autorilor de opere audiovizuale, iar pârâtei restul de 44%, este arbitrară, netemeinică și nemotivată, singurul criteriu avut în vedere de instanța arbitrală la stabilirea acestei modalități de împărțire fiind istoricul contractual comun al AGICOA Geneva și al DACIN-SARA, potrivit căruia cea dintâi primea un procent considerabil mai mare. Astfel, constatând inexistența unor criterii

legale explicite, completul arbitral a apreciat ca utilă soluționării cauzei analizarea "realităților pieței relevante", realități care nu pot fi stabilite în speță decât urmărind istoricul contractual comun al organismelor de gestiune colectivă implicate. Criteriul avut în vedere de instanță este corect, dar insuficient, neputând justifica repartizarea stabilită, astfel încât soluția pronunțată apare ca nemotivată și neîntemeiată.

Susține apelanta că în mod nelegal instanța de arbitraj nu a dat relevanță, la stabilirea modalității de împărțire a remunerațiilor, dispozițiilor legale privind titularii drepturilor de autor, respectiv prevederilor [art. 66](#) din Legea 8/1996, DACIN-SARA pretinzând că reprezintă toate categoriile de autori menționate de acest text, mai puțin pe autorii muzicii special create pentru opera audiovizuală, fără a furniza dovezi pentru a demonstra că aceasta reprezintă într-adevăr pe autorii menționați mai sus, cum ar fi fost lista completă de autori în domeniul audiovizual (în format printat sau digital) cu domiciliul în România care au mandatat DACIN-SARA să gestioneze colectiv drepturile lor de retransmitere pe teritoriul României și copii ale acordurilor pe care DACIN-SARA le-a încheiat cu organisme de gestiune colectivă similare din străinătate, care reprezintă autori de opere audiovizuale cu domiciliul în alte țări.

Față de dispozițiile art. 70 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996 și față de împrejurarea că îi reprezintă pe producătorii de opere audiovizuale (sau pe succesorii drepturilor acestora) care sunt afiliați la AGICOA ROMÂNIA sau la AGICOA (Asociația Internațională de Gestiune Colectivă a Operelor Audiovizuale), susține apelanta AGICOA că este de datoria DACIN-SARA să furnizeze instanței dovezile contractuale necesare pentru fiecare operă audiovizuală în parte, respectiv acordul încheiat între producători și autorul de audiovizual, prin care acesta din urmă își păstrează dreptul de retransmitere prin cablu, prin care să răstoarne prezumția instituită de textul amintit.

Invocând soluțiile de compromis la care s-a ajuns pe cale de negociere în alte țări în care activează AGICOA, apelanta a arătat că limitele rezonabile de împărțire ar fi de 90% în favoarea producătorilor și de 10% în favoarea autorilor.

Aceasta este împărțirea rezultată în urma negocierilor în Germania, unde organismul de gestiune colectivă similar DACIN-SARA, respectiv VG Bild Kunst, încasează 10% din totalul remunerațiilor convenite autorilor de audiovizual, în timp ce producătorii încasează majoritatea de 90%.

În concluzie, AGICOA ROMÂNIA subliniază dorința sa de a ajunge la un compromis rezonabil cu DACIN-SARA, care să țină cont atât de prevederile [art. 70](#) din Legea nr. 8/1996, cât și de interesele legitime ale autorilor de opere audiovizuale care vor fi plătiți în cazurile în care și-au păstrat drepturile. De asemenea, AGICOA ROMÂNIA dorește să sublinieze că orice fel de împărțire care nu este în conformitate cu

standardele internaționale nu poate fi acceptată de către AGICOA ROMÂNIA, căci specificul pieții românești nu justifică în niciun fel o derogare de la practica internațională în domeniu.

A mai susținut apelanta că în mod neîntemeiat instanța de arbitraj a respins criteriul volumului repertoriului gestionat pentru stabilirea cotelor de repartizare a remunerațiilor, deoarece repertoriul extins trebuie luat în considerare exclusiv în condițiile stabilirii cotei convenite categoriei de drepturi autori de opere audiovizuale. Criteriul repertoriului extins a fost deci luat în considerare atunci când s-a stabilit prin Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009 cota de 2,20% convenită categoriei de drepturi autori de opere audiovizuale. Ulterior, în momentul împărțirii remunerațiilor între mai multe organisme de gestiune colectivă reprezentante ale aceleiași categorii, acest criteriu nu mai este utilizabil. Criteriul repertoriului extins este opozabil numai utilizatorilor, nu și între titulari. Dacă acest criteriu al repertoriului extins s-ar folosi și în cazul împărțirii remunerațiilor între organismele de gestiune colectivă, acest fapt ar conduce la situația absurdă în care fiecare organism de gestiune colectivă ar reprezenta întreg repertoriul mondial și, practic, nu s-ar putea face nicio delimitare între cele două repertorii.

În ceea ce privește criteriul repertoriului extins, prevederea legală invocată de completul de arbitraj, anume art. 131¹ [alin. 4](#), nu își găsește aplicabilitatea în acest context, ci se referă la negocierile purtate de organismele de gestiune colectivă cu utilizatorii.

În momentul prezent, al împărțirii remunerațiilor între două organisme de gestiune colectivă din cadrul aceluiași domeniu (drepturile autorilor de opere audiovizuale), singurul criteriu aplicabil este cel al reprezentativității, respectiv al determinării titularului de drepturi.

S-a mai arătat că hotărârea arbitrală a fost pronunțată cu nerespectarea prevederilor legale privind titularii drepturilor de autor pentru operele colective realizate înainte de 1990, deoarece Decretul [nr. 321/1956](#) privind dreptul de autor a reglementat înainte de 1990 domeniul întinderii drepturilor producătorilor și autorilor, în [art. 11](#), situația operelor cinematografice realizate înainte de 1990 fiind aceea că drepturile de autor convenite pentru o opera în întregul ei aparțin producătorului [la acea dată statul român, astăzi Consiliul Național al Cinematografiei (CNC)]. Deci, DACIN-SARA nu poate pretinde, fără să dovedească film cu film (contract cu contract), că i-au fost încredințate drepturile autorilor pentru filmele produse înainte de 1990. Acest lucru este însă imposibil, atâta vreme cât legea de dinainte de 1990 nici măcar nu prevedea această posibilitate.

Prin urmare, consideră că DACIN-SARA poate deține drepturi numai pentru filmele românești produse după 1990, cu condiția ca în contractele încheiate cu producătorii să se fi menționat expres derogarea de la prezumția prevăzută de art. 70 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996, precum și (în

cazul în care au fost mandatați de organisme similare din străinătate) pentru filmele străine pentru care contractele cu producătorii au fost încheiate de autori cu aceeași derogare de la principiul prezumției de cesiune în favoarea producătorului.

Cererea de apel a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 131² [alin. 9](#), art. 70 [alin. 1](#) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, pe dispozițiile [art. 11](#) din Decretul nr. 321/1956 privind dreptul de autor, precum și pe dispozițiile [art. 969](#) din Codul civil.

Apelanta-pârâtă DACIN-SARA - Drepturi de Autor în Cinematografie și Audiovizual - Societatea Autorilor Români din Audiovizual, Organism de Gestione Colectivă a solicitat instanței admiterea apelului său, schimbarea în tot a hotărârii și, pe cale de consecință, respingerea cererii AGICOA ROMÂNIA de împărțire a remunerației convenite pentru categoria de titulari de drepturi de autor de opere audiovizuale, ca fiind formulată împotriva unei părți fără calitate procesuală pasivă, iar în subsidiar, schimbarea în parte a hotărârii și respingerea ca neîntemeiată a propunerii AGICOA ROMÂNIA de împărțire a remunerației convenite titularilor de drepturi conexe, anume pentru categoria de titulari de drepturi de autor de opere audiovizuale, respectiv a procentajului de 95% în favoarea AGICOA ROMÂNIA și de 5% în favoarea DACIN-SARA, și încuviințarea unei împărțiri echitabile a remunerației în conformitate cu utilizarea reală a repertoriului activ al fiecărui organism de gestiune colectivă legal creat și îndrituit la gestionarea acestor sume, apreciind că o împărțire echitabilă a remunerațiilor ar fi 50% în favoarea DACIN-SARA și 50% în favoarea AGICOA ROMÂNIA și UPFAR-ARGOA.

În motivarea cererii de apel, apelanta DACIN-SARA a arătat că hotărârea atacată este netemeinică și nelegală, față de împrejurarea că instanța arbitrală, în mod netemeinic și printr-o interpretare a dispozițiilor legale în materie eronată și părtinitoare, a dispus respingerea excepțiilor invocate de apelantă, respectiv lipsa calității procesuale active și lipsa calității procesuale pasive. Motivările succinte ale instanței arbitrale se fundamentează pe o înșiruire de extrase de texte legale care nu sunt aplicabile prezentei cauze și care nu justifică în niciun mod respingerea excepțiilor anterior menționate.

A contestat apelanta și măsura respingerii solicitării sale de suspendare a procedurii până la soluționarea litigiilor în cadrul cărora a contestat legala înființare și funcționare a AGICOA ROMÂNIA.

Apelanta a invocat nelegalitatea hotărârii și prin prisma respingerii solicitărilor sale de a-și proba pretențiile cu probatorii specifice, specializate, respectiv expertiza tehnică, fără de care pronunțarea în prezenta cauză nu s-ar fi putut face în condiții obiective și temeinice.

Cu privire la împărțirea încuviințată de către instanța arbitrală în cote de 56% și 44% a remunerației de 2,20% stabilite prin Hotărârea arbitrală din 9

martie 2009, s-a arătat că această măsură nu este deloc motivată, instanța arbitrală utilizând o argumentație comparativă scurtă ce nu își găsește în niciun mod aplicarea în prezenta cauză.

Or, instanța arbitrală nu prezintă în niciun moment, în cuprinsul hotărârii, argumentația cuantificării exacte a cotelor de 56% și 44%, ceea ce reprezintă un argument insurmontabil în sensul schimbării hotărârii.

A dezvoltat apelanta DACIN-SARA argumentele pentru care consideră că AGICOA ROMÂNIA a fost constituită în mod nelegal și fraudulos, împrejurări față de care a inițiat, alături de UPFAR-ARGOIA, o serie de demersuri de natură să restabilească situația legală în aceasta materie prin desființarea AGICOA ROMÂNIA, organism constituit, în opinia sa, cu încălcarea dispozițiilor legale.

În ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive, apelanta DACIN-SARA a arătat că este un organism de gestiune colectivă în domeniul operelor cinematografice și al altor opere audiovizuale aferent categoriei de titulari de drepturi ale autorilor, iar AGICOA ROMÂNIA este un organism de gestiune colectivă în domeniul operelor cinematografice și al altor opere audiovizuale aferent categoriei de titulari de drepturi conexe dreptului de autor ale producătorilor de înregistrări audiovizuale.

Din acest punct de vedere, în virtutea dispozițiilor exprese ale art. 92 alin. 1¹ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, AGICOA ROMÂNIA nu ar avea nicio tangență cu gestiunea DACIN-SARA și nu ar putea emite nicio pretenție față de aceasta, întrucât drepturile gestionate de cele două organisme sunt total diferite.

Cu toate acestea, în conformitate cu dispozițiile art. 92 alin. 2², raportat la dispozițiile art. 39-43³ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, și la dispozițiile art. 70-71⁴ din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, apelanta consideră că AGICOA ROMÂNIA - în măsura constatării legalei constituiri - ar fi îndrituită numai la remunerația convenită autorilor străini și români care au cesionat prin contract drepturile lor de autor producătorilor, drept pe care și l-ar putea exercita doar în baza contractelor de cesiune încheiate între autori și producători, pe care AGICOA ROMÂNIA trebuie să le prezinte în susținerea pretențiilor sale.

Or, apelanta arată că DACIN-SARA nu colectează remunerațiile aferente autorilor care și-au cesionat drepturile patrimoniale producătorilor.

Arată că DACIN-SARA a încheiat în data de 6 noiembrie 2009 un protocol cu UPFAR-ARGOIA în baza căruia părțile au convenit, așa cum rezultă din art. 1 al acestui protocol, ca UPFAR-ARGOIA să pretindă colectorului unic UCMR-ADA și să colecteze 15% din procentul de 2,20%

c convenit autorilor de opere audiovizuale în baza Hotărârii arbitrale din 9 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, având ca obiect forma finală a Metodologiei privind stabilirea remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor și titularilor de drepturi conexe pentru retransmitere prin cablu, cuantum ce reprezintă tocmai remunerația solicitată de către AGICOA ROMÂNIA. Cele afirmate mai sus au fost confirmate și prin intervenția în arbitraj a UPFAR-ARGO, care a susținut poziția apelantei. Confirmarea amintită a fost acceptată chiar și de AGICOA ROMÂNIA.

Având în vedere faptul că DACIN-SARA nu colectează și nici nu mai are această atribuție în ce privește drepturile patrimoniale cesionate producătorilor de către autori, apelanta consideră că acțiunea formulată de către AGICOA ROMÂNIA în contradictoriu cu DACIN-SARA trebuie respinsă ca fiind introdusă împotriva unui organism de gestiune colectivă fără calitate procesuală pasivă.

Susține apelanta că însuși statutul AGICOA ROMÂNIA se constituie într-o probă clară a lipsei calității procesuale pasive a apelantei DACIN-SARA, cât și a netemeinicii pretențiilor AGICOA ROMÂNIA, invocând art. 6.1, art. 6.4, art. 6.6, art. 17.1, art. 17.2 și art. 18 din acest statut, din care rezultă cu claritate, în opinia apelantei, faptul că AGICOA ROMÂNIA își poate exercita atribuțiile și poate valorifica drepturile membrilor săi doar în contradictoriu cu companiile de distribuție prin cablu sau asociațiile acestora, iar nu față de apelantă, care nu are calitate procesuală pasivă într-un astfel de raport juridic.

În ce privește vastul repertoriu invocat de AGICOA ROMÂNIA, apelanta arată că nu este utilizator al niciunei opere din acest repertoriu, ceea ce legitimează pe deplin admiterea apelului și pe fondul cauzei respingerea acțiunii promovate de către AGICOA ROMÂNIA ca fiind introdusă împotriva unei părți fără calitate procesuală pasivă.

Mai mult, față de situația actuală generată de constituirea AGICOA ROMÂNIA, apreciază că este necesară inițierea de noi negocieri și chiar a unui nou arbitraj cu toate organismele de gestiune colectivă, prin care să se stabilească o nouă metodologie privind stabilirea remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor ai titularilor de drepturi conexe pentru retransmiterea prin cablu, justificat de inechitatea care ar apărea prin aprecierea unor cote deja negociate și stabilite, având în vedere ponderile fiecărui organism de gestiune colectivă.

Realizarea unei reîmpărțiri a oricăreia dintre remunerațiile stabilite prin Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, respectiv a remunerației convenite pentru categoria de titulari de drepturi autori de opere audiovizuale de 2,20%, ar echivala cu realizarea a două cote, în favoarea AGICOA ROMÂNIA și DACIN-SARA, ce s-ar afla fiecare în parte

într-o evidentă disproporție în comparație cu cotele negociate și stabilite în favoarea celorlalte organisme de gestiune colectivă, precum UCMR-ADA.

Practic, o atare reîmpărțire ar însemna o prejudiciere a membrilor DACIN-SARA, care, fiind titulari ai unor drepturi de autor cuantificabile într-o anumită proporție cu ceilalți titulari de drepturi de autor (spre exemplu, titularii de drepturi de autor aferenți UCMR-ADA), ar beneficia ulterior acestei reîmpărțiri de o remunerație mult inferioară și inechitabilă prin raportare la alți titulari de drepturi de autori aflați în gestiunea celorlalte organisme dedicate.

Cu privire la netemeinicia cererii AGICOA ROMÂNIA, apelanta DACIN-SARA arată că din dispozițiile statutare ale AGICOA ROMÂNIA rezultă că aceasta ar fi beneficiara remunerațiilor aferente drepturilor de autor doar în situație de excepție, respectiv doar în situația în care un titular al dreptului de autor cesionează prin contract unui titular de drept conex, respectiv unui titular dreptul sau patrimonial aferent dreptului de autor.

Prin urmare, din totalul de 2,20%, orice organism de gestiune colectivă a drepturilor conexe de autor, respectiv a drepturilor producătorilor aferente operelor cinematografice sau altor opere din audiovizual, ar fi îndrituit doar la un procent calculat proporțional cu numărul de opere cinematografice sau alte opere audiovizuale difuzate în mod real, opere ai căror titulari de drepturi de autor au încheiat în prealabil cu producătorii contracte de cesiune ale drepturilor lor patrimoniale.

Cu toate acestea, AGICOA ROMÂNIA a înțeles să emită pretenții în mod neîntemeiat, abuzive, peste dispozițiile legale anterior menționate.

Susține că pretinsul repertoriu prezentat de către AGICOA ROMÂNIA este de fapt un repertoriu pasiv, din acest repertoriu mai puțin de ¼ din operele/titlurile menționate fiind vreodată difuzate pe teritoriul României.

Arată apelanta că a făcut demersurile necesare și a depus la dosarul arbitral monitorizări realizate atât de instituții specializate, precum ARMADATA, cât și de apelantă, monitorizări din care rezultă fără putință de tăgadă faptul că în ce privește difuzările reale ale celor două repertorii - cel al DACIN-SARA și cel al AGICOA ROMÂNIA - există o proporționalitate mult diferită a difuzărilor celor două repertorii față de ceea ce servește drept argumentație pentru pretențiile abuzive ale AGICOA ROMÂNIA.

Este evident faptul că difuzările reale ale celor două repertorii au fost apropiate din punct de vedere proporțional. Acest fapt este consecința dispozițiilor legale aplicabile în materie audiovizuală, respectiv efectul Deciziei CNA [nr. 187/2006](#) privind conținutul audiovizual, prin care la [art. 94](#) se instituie obligativitatea operatorilor de cablu ca din timpul de difuzare 50% să îl ocupe difuzarea operelor audiovizuale europene.

Or, mare parte din aceste opere fac parte din repertoriul DACIN-SARA, repertoriu probat cu contracte de mandat și cesiune, precum și cu contracte de colaborare la nivel european, apreciază echitabilă împărțirea remunerației de 2,20% doar în procentaj egal de 50% pentru ambele organisme de gestiune colectivă, cu aprecierea dispozițiilor protocolului mai sus amintit încheiat de către apelantă cu UPFAR-ARGOA, care reglementează faptul că 15% din procentul de 2,20% revine UPFAR-ARGOA.

În consecință, rezultatul prezentului arbitraj ar trebui să îl constituie metodologia de împărțire a remunerațiilor aferente procentului de 2,20%, după cum urmează: DACIN-SARA - 50%; UPFAR-ARGOA - 15%; AGICOA ROMÂNIA - 35%.

Cererea de apel a fost întemeiată în drept pe [art. 282-298](#) din Codul de procedură civilă; Legea [nr. 8/1996](#) privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare.

Apelanta intervenientă UPFAR-ARGOA (Uniunea Producătorilor de Film și Audiovizual - Asociația Română de Gestiune a Operelor Audiovizuale, Organism de Gestiune Colectivă) a arătat că la data de 12 februarie 2010 a luat cunoștință despre obiectul arbitrajului inițiat de către AGICOA ROMÂNIA față de DACIN-SARA, și anume stabilirea modalității de repartizare a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor având ca sursă retransmiterea prin cablu între organismele de gestiune colectivă beneficiare, cu ignorarea sa totală, în pofida faptului ca existaseră negocieri anterioare atât între apelantă și AGICOA ROMÂNIA, cât și între apelantă și DACIN-SARA, cu care se încheiase chiar un protocol în acest sens.

Începând cu 15 ianuarie 2005, apelanta UPFAR-ARGOA este organism de gestiune colectivă a drepturilor producătorilor titulari atât de drepturi conexe, cât și de drepturi de autor în baza contractului de colaborare cu AGICOA Geneva (organism internațional de gestiune colectivă al cărui reprezentant se susține că ar fi AGICOA ROMÂNIA), deci era direct interesată de cele ce se puneau în discuție în cadrul sus-numitului arbitraj, respectiv modalitatea de repartizare a procentului de 2,20% convenit titularilor de drepturi de autor, între toate organismele de gestiune colectivă beneficiare, deci inclusiv UPFAR-ARGOA.

Această susținere se bazează, pe de-o parte, pe contractul de cooperare din 14 ianuarie 2005 (în esență, un contract de mandat pentru colectarea drepturilor de autor ale producătorilor străini de opere audiovizuale retransmise prin cablu pe teritoriul României) și, pe de altă parte, pe Hotărârea arbitrală din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 10 iulie 2006, ca urmare a Deciziei [nr. 195](#) din 23 iunie 2006 a directorului O.R.D.A., prin care s-a constatat în mod definitiv și irevocabil că apelanta este organism de

gestiune colectivă îndreptăţit la un procent din sumele colectate de colectorul unic şi cu privire la care urmau a se desfăşura dezbaterile în cadrul arbitrajului iniţiat de către AGICOA ROMÂNIA numai împotriva DACIN-SARA.

A susţinut apelanta că, deşi completul arbitral a calificat cererea sa ca fiind o intervenţie accesorie, în realitate a solicitat ca prin hotărârea arbitrală ce se va pronunţa împărţirea veniturilor rezultate din colectarea cotei de 2,20% de către UCMR-ADA să se facă astfel: 15% către UPFAR-ARGOIA, iar restul să se împartă către DACIN-SARA şi AGICOA ROMÂNIA (câte 42,5% fiecare). Cu alte cuvinte, intervenţia sa viza până la urmă obiectul de împărţit prin arbitraj, respectiv faptul că reclamanta a solicitat 95% din cei 2,20%, în loc să solicite 95% din sumele ce rămâneau după deducerea procentului ce i se cuvenea, astfel încât cererea sa era în realitate o cerere de intervenţie în interes propriu, completul de arbitraj apreciind în mod eronat natura sa de cerere de intervenţie accesorie.

Apelanta UPFAR-ARGOIA reproşează completului arbitral că nu a ţinut cont de natura cererii sale şi a considerat că, prin prezumţia instituită de [art. 70](#) din Legea nr. 8/1996, este posibilă intersectarea DACIN-SARA şi AGICOA ROMÂNIA, două organisme care, deşi gestionează drepturi diferite, se află în situaţia de a solicita împărţirea procentului de 2,20% aplicabil pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale, ignorând total UPFAR-ARGOIA care se află în exact aceeaşi situaţie cu AGICOA ROMÂNIA şi care era parte la acest arbitraj.

Totodată, greşit s-a considerat că cererea sa de intervenţie este neîntemeiată, cu argumentul caracterului relativ al convenţiei încheiate între DACIN-SARA şi UPFAR-ARGOIA.

A criticat apelanta insuficienţa probatoriului administrat de completul de arbitraj, care a dovedit, în opinia sa, lipsă de rol activ, cu consecinţa rămânerii nelămurite a unor aspecte esenţiale, respectiv constituirea reală şi conform prevederilor legale a repertoriilor invocate de organismele de gestiune colectivă în cauză prin dovedirea existenţei reale şi legal încheiate a unor mandate de gestiune; utilizarea reală a repertoriilor invocate, principiu în baza căruia Legea [nr. 8/1996](#) impune să se facă plata remuneraţiilor cuvenite titularilor de drepturi de autor şi, prin urmare, şi colectarea de către organismele de gestiune colectivă a sumelor ce urmează a fi repartizate către beneficiari.

Totodată, în mod greşit completul de arbitraj nu a mai permis intervenientei UPFAR-ARGOIA administrarea niciunei probe suplimentare, obligând-o să se folosească de probele deja administrate de părţile adverse, cu toate că acestea nu i-au fost comunicate şi nici accesul la acestea nu i-a fost permis până la data la care a trebuit să pună concluzii pe fond, fără ca înlăturarea probelor să fie motivată de completul de arbitraj.

Mai mult, completul de arbitraj nu doar că nici n-a pus în discuție să se administreze anumite probe, ba, mai mult, în mod nejustificat, le-a respins pe cele cerute, și anume: proba cu monitorizarea utilizării reale a operelor din repertoriile fiecărui organism de gestiune colectivă în parte, proba cu expertiza tehnică de specialitate cu privire la stabilirea ponderii utilizării reale a operelor din repertoriul fiecărui organism de gestiune colectivă în parte, proba cu înscrisuri solicitată de UPFAR-ARGOA.

Susține apelanta UPFAR că s-a dat o greșită interpretare probelor existente, iar cu privire la criteriile ce au servit completului arbitral la identificarea unor modalități de repartitie corecte între diversele organisme de gestiune colectivă, arată că acea convenție încheiată între AGICOA ROMÂNIA și DACIN-SARA nu constituie pentru completul de arbitraj un act juridic guvernat de principiul relativității efectelor contractelor, ci un reper în modalitatea de stabilire a metodei de repartitie, care prin hotărârea arbitrală pronunțată automat produce efecte asupra terțului UPFAR-ARGOA, iar protocolul încheiat între UPFAR-ARGOA și DACIN-SARA în 2009 nu este considerat nici reper, nici de luat în seamă, potrivit aceluiași principiu invocat de complet.

Mai mult, se trece cu vederea peste convențiile cu același conținut încheiate ulterior anului 2004 între UPFAR-ARGOA și AGICOA Geneva, chiar și peste hotărârile arbitrale de stabilire a unor procente elocvente pentru UPFAR-ARGOA (împreună cu AGICOA Geneva), pe de-o parte, și DACIN-SARA, pe de altă parte, valabile și aplicate până în anul 2009, ajungându-se la o concluzie eronată cu privire la situația de fapt.

A susținut apelanta că hotărârea atacată a omis să se pronunțe asupra mai multor capete de cerere esențiale formulate de UPFAR-ARGOA, respectiv cererea de a se respinge cererea AGICOA ROMÂNIA pentru argumentele deja expuse anterior, cererea de a se admite în mică parte cererea formulată de reclamantă în sensul admiterii unui procent mult mai mic decât cel pretins de AGICOA ROMÂNIA, stabilit în raport cu utilizarea reală a operelor din repertoriul propriu, gestionate pe bază de mandat, precum și încuviințarea unei împărțiri echitabile care să recunoască și să țină cont și de drepturile producătorilor de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor, pe bază de mandate existente valabile (și gestiune colectivă obligatorie) și care să respecte prevederile legale în vigoare, în conformitate și proporțional cu ponderea repertoriilor gestionate și totodată cu utilizarea reală a operelor deținute în repertoriu de fiecare organism de gestiune colectivă în parte, și solicitarea de calculare a procentului acordat către AGICOA ROMÂNIA din cota procentuală de 2,20 convenită tuturor autorilor de opere audiovizuale, după deducerea celor 15% ce se cuvin UPFAR-ARGOA, atât datorită întinderii repertoriului gestionat, cât mai ales utilizării reale a operelor gestionate de aceasta, după cum reiese din monitorizări.

De asemenea, nu a fost soluționată cererea de a admite cererea UPFAR- ARGOA, așa cum a fost formulată, ținând cont de interesele autorilor și producătorilor români, și să se acorde acestuia un procent de 15% din cota procentuală de 2,20% ce revine tuturor autorilor (români și străini) de opere audiovizuale ale căror opere au fost retransmise prin cablu (utilizate real).

Cu privire la pronunțarea asupra cererii de validare a protocolului încheiat la data de 6 noiembrie 2009, apelanta UPFAR arată nu doar că o astfel de cerere nu a fost formulată în mod expres de către apelantă, dar și că instanța arbitrală s-a pronunțat asupra altui aspect decât cel care constituia unul dintre capetele sale de cerere, asupra căruia a și omis să se pronunțe și nici nu și-a motivat hotărârea.

Astfel, s-a solicitat respingerea cererii AGICOA, iar constatarea înțelegerii DACIN-SARA și UPFAR era o consecință logică, și nu un capăt de cerere esențial și distinct, de vreme ce protocolul era deja în vigoare, recunoscut de ORDA și de UCMR-ADA și aplicat până la acea dată.

S-a mai arătat că există contradicție între considerente și dispozitiv, deoarece, cu toate că în considerente se reține că Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009 a stabilit, pentru cazul operelor audiovizuale, un procent unitar de 2,20% din cuantumul total de 6% din baza de calcul convenită titularilor de drepturi, procent care se aplică pentru anul 2009 și următorii, indiferent de numărul organismelor de gestiune colectivă care au vocație în ceea ce privește retransmiterea prin cablu a acestei categorii de opere, și cu toate că se recunoaște interesul legitim de a interveni în cauză al UPFAR-ARGOA, prin dispozitiv acordă câte un procent numai celorlalte două părți la acest arbitraj, AGICOA ROMÂNIA și DACIN-SARA, omițând a se pronunța și în privința procentului convenit UPFAR-ARGOA, ba chiar contestând de facto existența vreunui drept în favoarea acesteia, de vreme ce procentele acordate celorlalte două organisme însumate dau un total de 100%.

Au fost criticate afirmații contradictorii în cadrul considerentelor, de exemplu faptul de a se considera ca reper principal și principiu călăuzitor de împărțire a procentelor convenite din cota procentuală de 2,20% o convenție încheiată și denunțată demult între două părți participante la arbitraj și de a se ignora cu desăvârșire faptul că celelalte două părți și-au stabilit și împărțit de asemenea printr-o convenție de aceeași importanță drepturile ce li se cuvin.

De asemenea, în considerente se reține că cererea de intervenție a UPFAR-ARGOA se admite în principiu, dat fiind faptul că și-a dovedit interesul legitim, însă în dispozitiv nu se regăsește nicio precizare cu privire la ceea ce i se cuvine acesteia, în baza interesului său legitim dovedit și acceptat de instanță.

S-a invocat încălcarea dispozițiilor legale cuprinse în Legea [nr. 8/1996](#), în sensul că, deși legea prevede condiția utilizării reale a repertoriului organismului de gestiune colectivă care dorește să beneficieze de sumele colectate de la utilizatori, la art. 133 alin. (1), completul de arbitraj reține la punctul 6 "că legislația în vigoare nu conține prevederi exprese referitoare la criterii în baza cărora să fie obligatorie împărțirea remunerației ce face obiectul prezentului litigiu".

Cu toate că legea prevede, în situația existenței mai multor organisme beneficiare pentru aceeași categorie de drepturi, obligativitatea collectorului unic de a bloca plata către beneficiari a tuturor sumelor colectate de la utilizatori până la apariția unei reguli de repartitie care să facă referire la toate organismele de gestiune colective beneficiare (fie prin protocol încheiat între acestea, fie prin hotărâre arbitrală care să dispună pentru fiecare în parte) - la art. 133 alin. (4-5) precum și la art. 131² alin. (3-9), completul de arbitraj, în cadrul unui arbitraj pentru stabilirea unei noi reguli de repartitie, din care fac parte trei organisme de gestiune colective beneficiare, dispune doar pentru două dintre acestea, lăsând situația la fel de neclară și imposibil de aplicat ca și înainte de începerea arbitrajului.

Arată apelanta UPFAR-ARGOA că toate cele de mai sus au condus la o greșită aplicare a legii, în raport cu care s-a pronunțat o hotărâre nelegală din motivul unor grave erori de drept, astfel încât solicită admiterea cererii de apel așa cum a fost formulată și schimbarea în tot a hotărârii atacate, stabilind împărțirea procentuală între cele trei organisme de gestiune colectivă.

Cererea de apel a fost întemeiată în drept pe prevederile art. 131² [alin. 9](#) din Legea nr. 8/1996 și [art. 282](#) și următoarele din Codul de procedură civilă.

Prin memoriul depus la dosar la data de 20 octombrie 2010, apelanta UPFAR-ARGOA și-a completat motivele apelului, arătând că solicită admiterea apelului și în principal anularea Hotărârii arbitrale din data de 25 februarie 2010, publicată prin Decizia O.R.D.A. [nr. 170](#) din 11 martie 2010 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183/2010, iar în subsidiar modificarea hotărârii arbitrale atacate în sensul de a se dispune admiterea cererii de intervenție în interes propriu (principală) formulate de UPFAR-ARGOA, repartizarea remunerațiilor reprezentând drepturi patrimoniale de autor de opere audiovizuale de 2,20% prevăzută de metodologia stabilită prin Hotărârea arbitrală din data de 9 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, prin Decizia O.R.D.A. [nr. 44/2009](#), după cum urmează: 58% pentru titularii de drepturi patrimoniale de autor de opere audiovizuale reprezentați de UPFAR-ARGOA; 2% pentru titularii de drepturi patrimoniale de autor de opere audiovizuale reprezentați de AGICOA ROMÂNIA; 40% pentru titularii de

drepturi patrimoniale de autor de opere audiovizuale reprezentați de DACIN-SARA.

În completarea susținerilor anterior expuse, pe care le-a reiterat în cuprinsul memoriului, apelanta UPFAR-ARGOA a invocat nulitatea absolută a hotărârii atacate pentru motivul constituirii completului de arbitraj cu încălcarea prevederilor art. 131² alin. 3 [lit. c\)](#) coroborate cu [alin. 4](#) și cu dispozițiile art. 133 [alin. 1](#) și [5](#) din Legea nr. 8/1996, potrivit cărora pentru constituirea completului de arbitraj este obligatorie convocarea tuturor organismelor de gestiune colectivă beneficiare ale remunerațiilor cu privire la care se poartă arbitrajul.

UPFAR-ARGOA este un organism de gestiune colectivă a drepturilor de autor de opere audiovizuale ce aparțin producătorilor de opere audiovizuale, însă nu a fost convocat în cadrul procedurii de constituire a completului de arbitraj, fapt ce atrage nulitatea absolută a hotărârii arbitrale, având în vedere dispozițiile art. 105 [alin. 1](#) și art. 106 [alin. 1](#) din Codul de procedură civilă, ce constituie dreptul comun, și împrejurarea că dispozițiile legale încălcate sunt norme care ocrotesc un interes general, obștesc.

Arbitrajul și dispozițiile hotărârii arbitrale apelate vizează dreptul de proprietate al tuturor titularilor de drepturi patrimoniale, autori de opere audiovizuale, cu consecințe asupra protejării, încurajării și dezvoltării culturii la nivel național și internațional, însă dispozițiile hotărârii arbitrale încalcă ordinea publică și fraudează dispozițiile legii.

S-a mai susținut că hotărârea apelată aduce atingere drepturilor de proprietate privată ale majorității covârșitoare a producătorilor români, drepturile acestora fiind gestionate de UPFAR-ARGOA, pentru care nu s-a stabilit remunerație prin hotărârea arbitrală. În egală măsură, hotărârea apelată aduce atingere drepturilor de proprietate privată ale tuturor producătorilor de audiovizual români și străini, alții decât cei reprezentați de AGICOA ROMÂNIA, toți aceștia fiind reprezentați de UPFAR-ARGOA potrivit [art. 129¹](#) din Legea nr. 8/1996.

Întrucât majoritatea producătorilor români sunt privați de dreptul lor la remunerație din retransmiterea prin cablu, apelanta UPFAR-ARGOA susține că hotărârea arbitrală contravine în mod grav normelor de ordine publică ce obligă la asigurarea păstrării identității spirituale, sprijinirea culturii naționale, stimularea artelor, protejarea și conservarea moștenirii culturale, dezvoltarea creativității contemporane, promovarea valorilor culturale și artistice ale României.

Practic, potrivit hotărârii arbitrale apelate, remunerațiile datorate de operatorii de cablu cu titlu de drepturi patrimoniale de autor de opere audiovizuale revin numai autorilor și producătorilor reprezentați de DACIN-SARA și AGICOA ROMÂNIA, repertoriul acesteia din urmă fiind în proporție de peste 99% un repertoriu străin.

O altă critică suplimentară s-a referit la încălcarea dispozițiilor [art. 129¹](#) din Legea nr. 8/1996, în sensul că AGICOA ROMÂNIA nu putea primi remunerații ce se cuvin producătorilor de opere audiovizuale care nu fac parte din repertoriul acestui organism de gestiune colectivă, deoarece UPFAR-ARGOA este organismul de gestiune colectivă ce are cei mai mulți membri din categoria producătorilor de opere audiovizuale, și nu AGICOA ROMÂNIA.

În concluzie, în mod greșit a reținut completul de arbitraj că remunerația ce se cuvine AGICOA ROMÂNIA trebuie stabilită ținând cont că acest organism de gestiune colectivă ar avea un repertoriu extins.

S-a invocat și încălcarea regulilor și criteriilor de repartitie ce sunt prevăzute în mod expres de lege, în mod nelegal completul de arbitraj reținând că Legea [nr. 8/1996](#) nu ar cuprinde criteriile de repartizare a remunerațiilor și dispunând repartizarea remunerațiilor cu încălcarea regulilor și criteriilor prevăzute în mod expres de lege.

Cel mai important criteriu de repartizare a remunerației ce revine titularilor de drepturi patrimoniale de autor este prevăzut de art. 127 alin. 1 [lit. f\)](#) și de art. 134 alin. 2 [lit. d\)](#) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că remunerațiile se repartizează titularilor de drepturi proporțional cu utilizarea reală a repertoriului fiecăruia.

Aceste norme sunt dispoziții de ordine publică ce vizează recunoașterea, exercițiul, garantarea și protecția dreptului de proprietate privată al titularilor de drepturi patrimoniale de autor.

Aceleași criterii de repartizare a remunerațiilor, potrivit dispozițiilor legale, se regăsesc în statutele fiecăruia dintre cele 3 organisme de gestiune colectivă, dar au fost ignorate de către completul de arbitraj.

Tot Legea [nr. 8/1996](#), cu modificările și completările ulterioare, prevede la art. 131¹ [alin. 1](#) principalele criterii de determinare a remunerațiilor datorate de către utilizatori titularilor de drepturi patrimoniale de autor, importante fiind în cauză, în opinia apelantei, categoria titularilor de drepturi, membri sau nemembri, și domeniul pentru care se poartă negocierea, proporția utilizării repertoriului gestionat de un organism de gestiune colectivă și practica europeană.

Susține apelanta că hotărârea atacată încalcă dreptul de proprietate privată al titularilor de drepturi reprezentative de UPFAR-ARGOA în temeiul mandatelor, contractelor de reprezentare reciprocă și în temeiul [art. 129¹](#) din Legea nr. 8/1996, fiind dată și cu încălcarea [art. 44](#) din Constituția României, [art. 1](#) din Primul Protocol adițional al [Convenției](#) europene a drepturilor omului și art. 11 bis din Convenția de la Berna, ratificată prin Legea [nr. 77/1998](#).

Apelanta AGICOA ROMÂNIA a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererilor de apel formulate de apelantele DACIN-SARA și UPFAR-ARGOA.

Cererea de suspendare a executării hotărârii arbitrale atacate cu apel, formulată de apelanta UPFAR-ARGOA, a fost respinsă prin Încheierea de ședință din 6 ianuarie 2011.

Prin Încheierea de ședință din data de 17 februarie 2011, Curtea de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală a respins excepțiile inadmisibilității și tardivității invocate de apelanta AGICOA ROMÂNIA în legătură cu completarea motivelor de apel depusă de apelanta UPFAR-ARGOA ca neîntemeiate.

Prin Încheierea de ședință din 30 septembrie 2011, curtea a suspendat judecata cererilor de apel, în temeiul art. 244 alin. 1 [pct. 1](#) din Codul de procedură civilă, până la soluționarea irevocabilă a cauzei ce face obiectul Dosarului nr. 3.107/2/2011 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

În Dosarul nr. 3.107/2/2011 al Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin Sentința civilă nr. 5.215 din 20 septembrie 2011 (irevocabilă prin respingerea recursului) a fost admisă excepția de nelegalitate și s-a constatat nelegalitatea Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor [nr. 133](#) din 14 iulie 2008 privind avizarea constituirii și funcționării organismului de gestiune colectivă AGICOA ROMÂNIA.

Ulterior redeschiderii judecării în cauza de față, prin Încheierea de ședință din 17 mai 2012, curtea a respins excepția lipsei capacității de exercițiu a drepturilor procesuale, ca neîntemeiată, și a admis excepția lipsei capacității de folosință a apelantei AGICOA ROMÂNIA în ce privește dreptul de colectare a remunerațiilor convenite titularilor de drepturi de autor și titularilor de drepturi conexe pentru retransmiterea prin cablu.

La termenul de judecată din 7 iunie 2012, apelanta AGICOA ROMÂNIA a invocat excepția lipsei capacității procesuale de folosință a apelantei UPFAR-ARGOA, pentru dreptul de a gestiona colectiv remunerațiile convenite pentru drepturile de autor de opere audiovizuale, cu motivarea că prin Decizia O.R.D.A. nr. 218/2011 s-a acordat acesteia un termen de intrare în legalitate pentru a-și modifica statutul, în sensul respectării prevederilor art. 125 [alin. 3](#) din Legea nr. 8/1996, prin gestionarea unei singure categorii de drepturi în domeniul audiovizual, iar apelanta UPFAR-ARGOA a inițiat această modificare a statutului propriu în sensul gestionării numai a drepturilor conexe ale producătorilor de videograme, proiectul fiind aprobat de către adunarea generală prin Hotărârea nr. 21/2012.

Curtea a dispus în ședința publică din 4 octombrie 2012 soluționarea odată cu fondul a acestei excepții.

Apelanta AGICOA ROMÂNIA a invocat și excepția lipsei calității procesuale active a apelantei UPFAR-ARGOA, excepție respinsă de curte la termenul din 4 octombrie 2012, pentru considerentele consemnate în încheierea de ședință de la acea dată.

În apel au fost încuviințate și administrate probele cu înscrieri și pentru apelantele UPFAR-ARGOA și DACIN-SARA, proba cu expertiză judiciară specialitatea statistică, având ca obiective stabilirea, în funcție de repertoriile gestionate de cele 3 apelante, a procentului de opere transmise în perioada 1 ianuarie 2010-31 martie 2010 pentru fiecare post de televiziune dintre cele a căror monitorizare s-a realizat de Asociația ARMADATA în perioada de referință și stabilirea, în funcție de rezultatul primului obiectiv și al nivelului de audiență a posturilor monitorizate de ARMADATA, a procentajului mediu de transmitere a operelor gestionate de către fiecare dintre apelante.

Lucrarea a fost întocmită de specialiștii Odette Cârstea, Șerban Pretor și Dragoș Pinciu, desemnați de instanță la propunerea părților, în condițiile art. 201 [alin. 3](#) din Codul de procedură civilă.

Examinând hotărârea arbitrală atacată prin prisma motivelor de critică mai sus expuse și a probelor administrate în cauză, curtea reține că apelul declarat de apelanta DACIN-SARA este fondat, iar cererile de apel formulate de apelantele AGICOA ROMÂNIA și UPFAR-ARGOA sunt neîntemeiate, pentru considerentele ce succedă.

1. Apelul declarat de apelanta DACIN-SARA

Procedura arbitrajului a fost inițiată în cauză de apelanta AGICOA ROMÂNIA în scopul stabilirii unei modalități de repartizare a remunerației de 2,20% convenite titularilor de drepturi de autor pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale, remunerație stabilită prin Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 227 din 7 aprilie 2009, în baza Deciziei directorului general al O.R.D.A. [nr. 44](#) din 26 martie 2009.

Acest aspect rezultă din cererea cu care completul arbitral a fost învestit (fila 23 în dosarul arbitral înaintat în copie de O.R.D.A.), AGICOA ROMÂNIA solicitând expres să stabilească în contradictoriu cu DACIN-SARA modalitatea de împărțire a remunerației convenite pentru categoria de titulari de drepturi autori de opere audiovizuale, în sensul acordării unei cote de 96% în favoarea reclamantei și de 5% în favoarea pârâtei.

Hotărârea arbitrală din 9 martie 2009 a stabilit că remunerația pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale este de 6% din baza de calcul (calculată conform art. 5 din metodologie), procent împărțit între titularii îndreptățiți astfel: 2,05% pentru autorii de opere muzicale, 2,20% pentru autorii de opere audiovizuale, 0,20% pentru autorii de opere scrise, 0,05% pentru autorii de opere din domeniul artelor vizuale, 0,25% pentru artiști - prestații artistice fixate pe fonograme, 0,50% pentru artiști - prestații

artistice din domeniul audiovizual, 0,25% pentru producătorii de fonograme și 0,50% pentru producătorii de videograme.

Metodologia amintită a fost modificată prin Decizia civilă nr. 263A din 16 noiembrie 2010, irevocabilă, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală în Dosarul nr. 4.009/2/2009, sub mai multe aspecte, inclusiv în privința procentului de remunerație cuvenită titularilor de drepturi de autor asupra operelor audiovizuale, care a fost micșorat la de la 2,20% la 1,5%, dintr-un total de 4,5% (în loc de 6%, cum stabilise completul arbitral).

Funcționarea AGICOA ROMÂNIA a fost avizată, anterior acordării personalității juridice a acesteia prin Încheierea din 5 martie 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în Dosarul nr. 6432.01/303/2008 (filele 102-108 în copia dosarului arbitral), prin Decizia directorului O.R.D.A. [nr. 133/2008](#), ca "organism de gestiune colectivă a drepturilor conexe ale producătorilor de opere audiovizuale și a drepturilor de autor deținute de aceștia în temeiul contractelor de cesiune încheiate cu autorii, n.red.)".

Succesiv rămânerii irevocabile a sentinței civile nr. 5.215/2011 a Curții de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin care s-a constatat nelegalitatea Deciziei directorului O.R.D.A. nr. 133 din 14 iulie 2006, a fost emisă Decizia [nr. 46](#) din 5 mai 2012 a directorului O.R.D.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 19 aprilie 2012 (aflată la fila 451 în vol. II al dosarului), prin care s-a dispus încetarea funcționării AGICOA ca organism de gestiune colectivă a drepturilor conexe ale producătorilor de opere audiovizuale și a drepturilor de autor deținute de aceștia în temeiul contractelor de cesiune, începând cu data publicării deciziei.

Potrivit [art. 70](#) din Legea nr. 8/1996, "Prin contractele încheiate între autorii operei audiovizuale și producător, în lipsa unei clauze contrare, se prezumă că aceștia, cu excepția autorilor muzicii special create, îi cedează producătorului drepturile exclusive privind utilizarea operei în ansamblul său, prevăzute la [art. 13](#), precum și dreptul de a autoriza dublarea și subtitrarea, în schimbul unei remunerații echitabile".

Art. 13 din lege enumeră drepturile patrimoniale exclusive ale autorului, născute din utilizarea unei opere, la lit. h fiind prevăzut dreptul de a autoriza sau de a interzice retransmiterea prin cablu a operei.

Având în vedere că AGICOA ROMÂNIA a fost înființată ca organism de gestiune colectivă atât pentru drepturile proprii ale producătorilor de opere audiovizuale (drepturi conexe, conform [art. 94](#) din Legea nr. 8/1996), cât și pentru drepturile de autor deținute în temeiul contractelor de cesiune (în aplicarea prezumției legale cuprinse în [art. 70](#) din lege, mai sus citat), este nefondată susținerea apelantei DACIN-SARA în sensul că AGICOA

ROMÂNIA nu poate avea calitatea de organism de gestiune colectivă pentru drepturile de autor asupra operelor muzicale.

Astfel, deși este corect argumentul că AGICOA ROMÂNIA reprezintă o asociație a producătorilor, în temeiul [art. 70](#) din lege, aceștia pot deține și drepturi de autor, cedate lor de către autorii operei audiovizuale, menționați la [art. 66](#) din Legea nr. 8/1996.

Acest raționament justifică deci legitimarea AGICOA ROMÂNIA de a cere acordarea unui procent din remunerațiile stabilite pentru utilizarea prin retransmitere prin cablu a operelor audiovizuale, convenit autorilor acestor opere, vocația AGICOA de a gestiona colectiv și aceste drepturi fiind reținută în mod corect de completul arbitral.

Cu toate acestea, cum în mod corect a arătat apelanta DACIN-SARA, pentru a opera efectiv prezumția instituită de [art. 70](#) din Legea nr. 8/1996, era necesar ca asociația producătorilor (ce pretinde a deține și drepturile autorilor) să facă dovada faptului vecin și conex din care legiuitorul a prevăzut că se naște prezumția transmiterii drepturilor autorilor operei audiovizuale, respectiv încheierea contractelor cu autorii.

Or, potrivit art. 65 [alin. 3](#) din Legea nr. 8/1996, "Pentru realizarea unei opere audiovizuale, forma scrisă a contractului dintre producător și autorul principal este obligatorie".

De asemenea, conform [art. 42](#) din Legea nr. 8/1996, "Existența și conținutul contractului de cesiune a drepturilor patrimoniale se pot dovedi numai prin forma scrisă a acestuia. Fac excepție contractele având drept obiect opere utilizate în presă".

În aceste coordonate teoretice, curtea reține că cererea de arbitraj formulată de AGICOA ROMÂNIA putea fi primită numai dacă aceasta făcea dovada că în patrimoniul membrilor săi se găsesc drepturi dintre cele pentru care a fost stabilită remunerația de 2,20% (drepturi de autor asupra operei audiovizuale) și, dat fiind că drepturile proprii ale membrilor săi sunt distincte (drepturi conexe), această dovadă se făcea în condițiile legii, prin depunerea contractelor de cesiune încheiate cu autorii operelor în discuție.

Sunt relevante în acest context atât prevederile legale care supun faptele existenței și conținutului contractului de cesiune unor exigențe probatorii, prevăzând forma ad probationem a actului juridic, cât și contestarea de către DACIN-SARA a faptelor susținute de AGICOA ROMÂNIA.

Revenea astfel reclamantei AGICOA ROMÂNIA sarcina de a proba situația de fapt care atrăgea incidența prezumției legale de care aceasta se prevalează.

De aceea, curtea reține drept fondată susținerea apelantei DACIN-SARA în sensul că apelanta AGICOA ROMÂNIA nu putea să primească o parte din remunerațiile stabilite în beneficiul autorilor operelor audiovizuale

în lipsa unor dovezi ale existenței și conținutului contractelor de cesiune încheiate de producătorii membri ai apelantei AGICOA cu autorii.

Din verificarea lucrărilor dosarului, inclusiv a volumelor dosarului arbitral transmise de O.R.D.A., curtea reține că asemenea dovezi nu au fost administrate în cauză, ceea ce atrage concluzia că cererea de arbitraj formulată de AGICOA ROMÂNIA nu putea fi primită, apelul DACIN-SARA fiind fondat sub acest aspect.

Prin prisma acestor argumente, curtea reține că devin lipsite de relevanță susținerile apelantei AGICOA în sensul că procedura constatării nelegalității actului administrativ produce efecte numai inter partes, precum și argumentul că, anterior emiterii Deciziei directorului O.R.D.A. [nr. 46/2012](#), Decizia [nr. 133/2008](#) a produs efecte.

Devin inutile prezentei judecării argumentele apelantei DACIN-SARA legate de nelegalitatea înființării AGICOA ROMÂNIA (aspectele neputând face, oricum, obiectul analizei în procedura pendinte, ce vizează exclusiv cenzurarea hotărârii corpului de arbitri de pe lângă O.R.D.A.), precum și de inexistența calității procesuale pasive a DACIN-SARA.

Această din urmă susținere este, oricum, nefondată, deoarece AGICOA ROMÂNIA a pretins în litigiul pendinte o parte a remunerației cuvenite autorilor de opere audiovizuale, invocând existența în patrimoniul producătorilor pe care îi reprezintă a acestor drepturi, transmise de la autori odată cu contractele încheiate cu aceștia, în aplicarea prevederii cuprinse în [art. 70](#) din Legea nr. 8/1996, iar DACIN-SARA.

Este adevărat că DACIN-SARA nu colectează remunerațiile autorilor care și-au cesionat drepturile producătorilor, însă remunerația în dispută este stabilită în beneficiul unei categorii de titulari, pentru un anumit drept și o anumită utilizare (dreptul de autor asupra operei audiovizuale, pentru retransmiterea prin cablu), fiind stabilită global pentru drepturile autorilor, indiferent cine le exercită.

Or, de vreme ce apelanta DACIN-SARA gestionează colectiv drepturile autorilor asupra operelor audiovizuale, acesta fiind obiectul său de activitate, justifică și legitimare procesuală pasivă în cauză.

Având în vedere motivul admiterii apelului, criticile de netemeinicie referitoare la modalitatea de repartizare a remunerației de 2,20% (modificată la 1,5%) nu mai servesc soluționării cauzei.

În consecința celor arătate, curtea reține temeinicia apelului declarat de DACIN-SARA exclusiv sub aspectul arătat.

2. Apelul declarat de UPFAR-ARGOA

Această apelantă a formulat cerere de intervenție principală în cadrul procedurii de arbitraj la data de 16 februarie 2010, cerere prin care a solicitat în principal: 1. stabilirea remunerației ce se cuvine AGICOA ROMÂNIA din partea care revine DACIN-SARA, după deducerea din cota procentuală de 2,20% ce revine tuturor autorilor de opere audiovizuale a

procentului de 15% ce aparține producătorilor români de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor din opere audiovizuale, reprezentați de UPFAR-ARGOA; 2. încuviințarea unei împărțiri echitabile care să recunoască și să țină cont și de drepturile producătorilor de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor în virtutea legii sau a contractelor de cesiune dintre autorii de opere audiovizuale și aceștia, în conformitate și proporțional cu ponderea repertoriilor gestionate de fiecare organism de gestiune colectivă în parte, și stabilirea, ca remunerație ce se cuvine UPFAR-ARGOA, a procentului de 15% pentru producătorii români de opere audiovizuale titulari de drepturi de autor, din cota de 2,20% ce revine tuturor autorilor de opere audiovizuale, iar, în subsidiar, respingerea ca inadmisibilă a cererii de arbitraj.

A susținut apelanta UPFAR-ARGOA că în mod greșit a calificat completul arbitral această cerere drept o intervenție accesorie în sprijinul părâtei DACIN-SARA.

Or, curtea reține, pe de o parte, că din perspectiva normelor de procedură civilă titularul cererii de intervenție trebuie întotdeauna să justifice un interes propriu în formularea cererii, indiferent de natura acesteia, astfel că în mod corect a reținut completul de arbitraj că UPFAR-ARGOA justifică un astfel de interes.

Pe de altă parte, într-adevăr, o parte din solicitările apelantei UPFAR-ARGOA îmbrăcau forma unei cereri de intervenție principală, deoarece aceasta solicita nu numai deducerea procentului de 15% din remunerație (ce aprecia că i se cuvine) înainte de stabilirea procentului cuvenit AGICOA ROMÂNIA, dar și stabilirea în beneficiul său a menționatului procent.

Adresând completului o astfel de solicitare, de recunoaștere a unui drept propriu, ce se opunea părților litigante, cererea UPFAR-ARGOA avea parțial natura unei intervenții principale.

Totodată, solicitarea subsidiară, de respingere a cererii de arbitraj, îmbrăca forma unei cereri de intervenție accesorie (în sprijinul DACIN-SARA), o asemenea cerere fiind incompatibilă cu o intervenție principală, ce presupune ca intervenientul să deducă judecății și să opună părților din proces un drept propriu, a cărui recunoaștere o solicită.

Cu toate acestea, curtea reține că procedurii arbitrale îi sunt aplicabile, în principiu, regulile procesului civil (atunci când nu sunt contrazise de normele speciale și când nu sunt incompatibile cu acestea), inclusiv principiul disponibilității.

Or, în condițiile în care partea care formulează cererea înțelege să o califice împotriva sensului pe care ea însăși l-a dat solicitărilor sale, curtea reține că apelanta UPFAR-ARGOA a investit instanța numai cu o cerere de intervenție principală, conform manifestării sale de voință, rezultată din criticile expuse și dezvoltate în cererea sa de apel.

Examinând admisibilitatea în speță a unei intervenții, raportat la caracterele speciale ale procedurii pendinte, curtea apreciază că o intervenție principală nu putea fi primită în acest cadru procedural.

Astfel, declanșarea arbitrajului în fața completului de arbitri de pe lângă O.R.D.A. presupunea că, în prealabil, între organismele de gestiune colectivă înființate cu privire la aceeași categorie de opere a avut loc o negociere, nefiind convenită încheierea unui protocol de repartizare a remunerațiilor, conform art. 131² alin. 3 [lit. c](#) din Legea nr. 8/1996.

Or, de vreme ce nu a fost chemată la inițierea procedurii de arbitraj, rezultă că apelanta UPFAR-ARGOA nu a participat la aceste negocieri, deci protocolul prezentat arbitrilor cu solicitarea de a fi cuprins în metodologia ce urma a fi emisă nu putea să se refere și la aceasta.

Chiar dacă s-ar considera că o astfel de regulă nu ar fi de ordine publică, se reține că AGICOA ROMÂNIA a invocat acest aspect în fața completului arbitral la același termen, din 16 februarie 2010.

Or, formularea unei solicitări proprii, direct pe calea intervenției, pretenție ce nu a făcut obiectul negocierii și care nu este cuprinsă în metodologia propusă completului de arbitraj, asupra căreia părțile adverse să poată formula contrapropuneri cu ocazia negocierilor, nu poate fi primită.

În plus, formularea cererii de intervenție principală într-o procedură de arbitraj pendinte este incompatibilă cu regulile arbitrajului, deoarece ar permite celui care intervine să nu participe la etapa obligatorie, care ține de legala investire a instanței arbitrale și care privește negocierea și plata onorariilor arbitrilor.

De aceea, curtea reține că în mod corect a apreciat completul arbitral că nu este investit cu o cerere de intervenție principală, chiar dacă argumentele de mai sus nu au fost avute în vedere, potrivit motivării măsurilor din data de 16 februarie 2010.

Este adevărat că o atare concluzie ar fi presupus, pentru respectul rigorilor procedurale, ca instanța arbitrală să respingă ca inadmisibilă cererea de intervenție principală, însă o asemenea omisiune per se nu atrage nelegalitatea hotărârii.

În plus, față de soluția dată apelului declarat de DACIN-SARA, aspectul nu mai prezintă relevanță, neputând duce la o altă măsură, de vreme ce s-a dispus respingerea cererii de arbitraj.

Reținând că intervenția principală (prin care se solicita adoptarea unei alte modalități de repartizare a remunerațiilor) nu putea fi primită, curtea reține că nu pot fi analizate celelalte critici ale acestei părți, ce privesc netemeinicia și nelegalitatea hotărârii, deoarece finele de neprimire reținut împiedică apelanta intervenientă a deduce judecării chestiuni de fond.

Este cazul, astfel, al motivelor de apel referitoare la lipsa de motivare, refuzul de administrare a unor probe, omisiunea de soluționare a unora

dintre cererile sale, criteriile de repartizare a remunerației în speță, inexistența dreptului AGICOA de a primi remunerații pentru opere care nu se regăsesc în repertoriul său, față de dispozițiile [art. 129¹](#) din Legea nr. 8/1996.

De altfel, aceste critici devin și lipsite de interes prin prisma respingerii cererii de arbitraj, ca efect al admiterii apelului DACIN-SARA.

De asemenea, nici critica din motivele suplimentare de apel, referitoare la constituirea completului arbitral cu încălcarea legii, nu este fondată, deoarece din economia dispozițiilor art. 131² [alin. 3](#) și următoarele din Legea nr. 8/1996 rezultă că la arbitraj vor fi convocate părțile care au participat la negociere, or apelanta UPFAR-ARGOA nu a fost parte în procedura de negociere.

În consecință, apelul declarat de UPFAR-ARGOA va fi respins ca nefondat.

3. Apelul declarat de AGICOA ROMÂNIA

Criticile formulate de această parte se referă la modalitatea de repartizare a remunerației adoptată de completul arbitral și la criteriile care ar fi trebuit să fie avute în vedere la emiterea hotărârii atacate, apelanta fiind nemulțumită că arbitrii nu au adoptat propunerea sa de repartizare a remunerației în procent de 95% pentru sine și de 5% pentru apelanta DACIN-SARA.

Având în vedere că în cele ce precedă s-a reținut că în cauză apelanta AGICOA ROMÂNIA nu a dovedit îndreptățirea sa la perceperea unei părți a remunerațiilor datorate autorilor pentru retransmiterea prin cablu a operelor audiovizuale, cu consecința respingerii cererii de arbitraj fără analizarea sa pe fond, analiza motivelor de apel formulate de AGICOA ROMÂNIA nu mai este utilă soluționării pricinii.

Cu privire la excepția lipsei capacității procesuale de folosință a apelantei UPFAR-ARGOA, curtea reține că argumentele pentru care AGICOA ROMÂNIA a invocat această apărare nu mai prezintă relevanță (legate de pierderea calității de organism de gestiune colectivă pentru categoria de drepturi autori de opere audiovizuale), în contextul în care curtea a reținut ca un fine de neprimire imposibilitatea UPFAR-ARGOA de a interveni pe cale principală în arbitrajul inițiat de AGICOA, respingând pentru acest considerent și apelul acesteia.

În consecința tuturor argumentelor expuse, curtea va respinge apelul declarat de apelantele AGICOA ROMÂNIA și UPFAR-ARGOA, va admite apelul declarat de apelanta DACIN-SARA, va modifica în tot hotărârea apelată, în sensul că va respinge cererea de arbitraj formulată de AGICOA ROMÂNIA și înregistrată la Oficiul Român pentru Drepturi de Autor cu nr. RGII/8.624 din 24 decembrie 2009.

Va respinge cererea specialistului desemnat pentru efectuarea expertizei judiciare, Pretor Șerban, de majorare a onorariului de expert, ca

neîntemeiată, apreciind că onorariul provizoriu achitat este suficient în raport cu munca depusă de experți și cu complexitatea expertizei.

Observând că apelanta DACIN-SARA a arătat că va solicita cheltuielile de judecată pe cale separată, precum și dispozițiile art. 131² [alin. 9](#) din Legea nr. 8/1996,

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii,

D E C I D E:

Respinge excepția lipsei capacității procesuale de folosință a apelantei UPFAR-ARGOA ca neîntemeiată.

Respinge apelurile declarate de apelantele AGICOA ROMÂNIA, cu sediul în București, str. Lățea Gheorghe nr. 18, bl. C37, sc. B, ap. 66, și UPFAR-ARGOA, cu sediul în București, str. Dem. I. Dobrescu nr. 4-6, et. 3, cam. 44, sector 1, împotriva Hotărârii arbitrale a corpului de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor din data de 25 februarie 2010, ca nefondate.

Admite apelul declarat de apelanta DACIN-SARA, cu sediul ales la SCA Ferariu și Asociații în București, str. Dr. Răureanu nr. 5, et. 1, sector 5, împotriva Hotărârii arbitrale a corpului de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor din data de 25 februarie 2010.

Modifică în tot hotărârea apelată, în sensul că:

Respinge cererea de arbitraj formulată de AGICOA ROMÂNIA și înregistrată la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor cu nr. RGII/8.624 din 24 februarie 2009.

Respinge cererea specialistului desemnat pentru efectuarea expertizei judiciare, Pretor Șerban, de majorare a onorariului de expert, ca neîntemeiată.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 decembrie 2013.

PREȘEDINTE
ILEANA RUXANDRA DĂNĂILĂ

Judecător,
Iulia Craiu

Grefier,
Claudia Ionela Ștefan